

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

Διευθυντής: Δ. Η. ΓΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Αρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Γιά τήν Ἑλλάδα καί τήν Κρήτη δρ. 10. Γιά τὸ ἔξωτερικὸ φρ. χρ. 12¹/₂.—Γιά τίς ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τρίμηνες συντρομές (3 δρ. τὴν τρίμηνιά).—Κανένας δὲ χρεώμεται συντρομητής ἢ δὲν προπλερώσει τὴ συντρομή του.

20 λεπτά τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μᾶς διπλὴ τιμῇ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίβρια, καὶ στὶς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ Πρωτογεῖα τῶν Ἑφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ.~ ΑΥΤΟ ΘΑ ΠΗΡΩΜΑΙ Γ' ΚΟ.~ ΤΟ ΙΩΒΙΛΑΙΟ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ἀνακατεύεται τελευταῖα μὲ τοὺς μαλλιαροὺς τοῦ Βόλου. Τοὺς καταμενῆσανε διάφοροι εὐσεβεῖς χριστιανοὶ καὶ λατρευτὲς τῶν πατρίων, ὡς ἄθεοι, μισοῦτοι, σοσιαλιστάδες, προδότες καὶ πουλημένους. Γίνηκε ἀνάγκη καὶ τίποτα δὲ βεβαιώθηκε ἄλλο, παρὰ πὼς ὁ τάδε δὲ ηῆστεν, καὶ πὼς ὁ δεῖνας δὲν πάει στὴν ἐκκλησιά, καὶ πὼς ἄλλος διαβάζει μαλλιαρὰ βιβλία καὶ ἄλλος πὼς ὑποστήριξε τὴ δημοτικὴ γλῶσσα σὲ κάποια συζήτηση. Ὁ Ἐισαγγελέας Βόλου ἀντὶ τὰ γέλασε γιὰ τίς τέτοιες κατηγορίες, ἔκαμε μὴ πρόταση στὸ δικαστικὸ συμβούλιο ὅπου μὲ λόγια μασημένα πασάκιζε ν' ἀποδείξη πὼς βέβαια τὰ πράματα δὲν εἶναι σοβαρά, μὰ πὼς χρειάζεται νὰ χτυπηθοῦνε οἱ μαλλιαροὶ γιὰ τὴ κοινὴ γνώμη δὲν τοὺς ἀνέχεται.

Αὐτὸ βέβαια τώραξ τοὺς λίγους φωτισμένους Βολιώτες, γιὰ τὸ βλέπουνε πὼς κανένας δὲ μπορεῖ νὰ βεῖ τὸ δικαίον του ἀπὸ τὴ ρωμαϊκὴ δικαιοσύνη, παρὰ φταῖει μονάχα ἡ θέληση τοῦ κάθε πατριδέμπορου δημοκόπου γιὰ νὰ συγκοφαντεῖται ἓνα ὄνομα καὶ νὰ λερώνηται μὴ ὑπόληψη.

Εἶναι καιρὸς νομίζουμε νὰ πάψη αὐτὴ ἡ κοροϊδία, γιὰ τὸ ἀρκετὰ βασανίστηκε καὶ τρομοκρατήθηκε στὴν Ἑλλάδα ἡ λευτεριά γιὰ κάθε Ἰδέα, πὼς τυχαίνει νὰ μὴν εἶναι σύμφωνη μὲ τὰ γούστα τῶν ἐπιτηδευτῶν καὶ τῶν φωνακλάδων. Εἶναι νεροπὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα τέτοια σημάδια, πὼς δείχνουνε πόσο ἀπολίτιστο, πόσο βάρβαρο, πόσο σκοτιδισμένον στὸ νοῦ, στέκεται τὸ Κράτος, καὶ πόσο ἀχαρακτήριστος καὶ ἀμόρφωτος ἓνας ὄχλος ἀπὸ

τοὺς λεγόμενους γραμματισμένους πὼς τίποτ' ἄλλο δὲν κατάφερε τὸ καθαρευουσιάνικο σχολεῖο νὰ τοὺς δώσει ἀπὸ τὴ στρυφνὸψυχη μικροπρέπεια, τὴ στενὸθωρη ἀντίληψη, τὴν κουτοπονηριά, τὴ μικροεκδίκηση, τὸ Δογκιχτισμὸ καὶ τὴ λατρεία τῆς πατριωτικῆς ἀερολογίας, πὼς κατάνησε τὴν Ἑλλάδα τὴ σημερινὴ σὺβαλο πνευματικὸ, βάρβαρο τόπο καὶ ἀνάξιο νὰ φέρῃ τ' ὄνομα τῆς Ἑλλάδας, πὼς ἡ παλιά της ἱστορία εἶναι ὅλη ἓνας ὕμνος στὴ λευτεριά.

ΤΟ ΒΕΒΑΙΟ εἶναι πὼς μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορίαν τὸν πρώτον καὶ σπουδαιότερον ρόλον παίξουνε τὰ προσωπικά. Σήμερα κατάνησε στὴν Ἑλλάδα ἡ συγκοφαντία νὰ γίνῃ ὄπλο ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα στὰ χέρια μᾶς κοινωνίας καὶ μὴς δημοσιογραφίας πὼς στενάζουνε κάτω ἀπὸ τὴν πύον φοβερὴν πατριδοκαπηλείαν πὼς εἶδε ὁ κόσμος. Καὶ λοιπὸν τὸ ἀσφαλὲς ἐρο, τὸ εὐκολότερον καὶ τὸ πῶς ἀνεξέλεγκτο μέσο τῆς συγκοφαντίας εἶναι ἡ γήμη γιὰ προδοσίαν τῆς πατρίδας, γιὰ καταστροφὴν τῆς θρησκείας, γιὰ ἐπινόμησιν τῆς κοινωνίας, πὼς ξαπολνοῦνε γύρω ἀπὸ πρόσωπα ὀρισμένα, θέλοντας εἶσαι νὰ τὰ καταδικάσουνε μὴ γιὰ πάντα στὴν κοινὴ γνώμη. Καὶ μὴ τέτοια κοινὴ γνώμη βασιμένη πάλου σὲ σκοτάδι ψυχικὸ καὶ διανοητικὸ δὲν εἶναι δύσκολο ν' ἀνάγη καὶ ν' ἀδικήσῃ ἀστόχαστα, χωρὶς νὰ θέλῃ ν' ἀκούσῃ ἀντιλογία. Κ' ἔρχεται γιὰ ἐπιτηδίασμα ἡ περιφνημὴ Πολιτεία ρίχνοντας λάδι στὴ φωτιά. Αὐτὸ θὰ πῆ Ῥωμαϊκό!

ΣΤΗ ΡΩΜΗ τελευταῖα γιορτάστηκε τὸ Ἰωβιλαιὸ τῆς Ἰταλικῆς λευτερίας, καὶ ἔτσι δόθηκε ἡ εὐκαιρία στὸν πολιτισμένον κόσμον νὰ θαμάσῃ τὴν πρόδοσιν τῆς Ἰταλίας σὲ τέχνες καὶ σ' ἐπιστήμες, σὲ νοῦ καὶ σὲ πράξιν. Σὲ λίγα χρόνια λευτερίας ἡ ρημισμένη χώρα μεταμορφώθηκε σὲ πλούσιον τόπον, ἡ Ἰταλικὴ ἐπιστήμη ἐφώθησε σημαντικά, ἡ τέχνη ξανάλαμψε, μὴ κίνησι γιὰ λογῆς ἰδέες σημάδεύτηκε γοργά.

Λιγότερα χρόνια λευτερίας ἡ χώρα μᾶς δὲν ἔχει ἀπὸ τὴν Ἰταλική. Ὅμως ποῖος θὰ μποροῦσε ὄχι ν' ἀντιζηγιάσῃ, μὰ νὰ μιλήσῃ σοβαρὰ γιὰ δικήν μᾶς πρόδοσιν, γιὰ δικὸν μᾶς πολιτισμὸν; Τὸ μυστήριον εὐκόλως ξεδιαλύνεται ἄρα συλλογιστῆ κανεῖς πὼς στὴ γύρα τῆς ἡμιολοισμένης χερσονήσου δὲ θελήσανε νὰ ξαναϊδρῦσουνε Ῥωμαϊκὸ κράτος, μὰ μὴ καινούργια Ἰταλία, δὲ λατρεύσανε τὰ σασημένα μάρμαρα καὶ τίς πεσμένες κλώνες περσοτέμου ἀπὸ δὲ τοὺς χροιαζόντανε γιὰ τὴ σημερινὴ ζωὴ, δὲν κοιτάζανε νὰ μιλάσουνε στὸ λαὸ ψεύτικα ἰδανικά ἐποχῆς περσομένης, δὲν πισκίανε νὰ ξαναφέρουνε στὰ χεῖλιά τους τὴν πεθαιμένη γλῶσσα τῶν προγόνων. Πήρουνε δρόμον γιὰ νὰ διμιορρήσουνε δικήν τους ἐποχὴν, δικὴν τους ζωὴν, δικὸν τους εἶναι, καὶ ὁ τέτοιος δρόμος ὄχι μόνον δὲν τοὺς ἔκρυψε τίποτα ἀπὸ τὸ παλιὸν τοὺς μεγαλεῖον, μὰ ἴσια ἴσια τοὺς χάρισε σὲ κείνον τὴ σημερινὴν τους δόξαν, πὼς τοὺς κάνει πῶς θαμιαστὸν, πῶς ὄξινον, πῶς μεγάλον.

Φτυχισμένα τὰ ἔθνη πὼς νωρίς, ἀγκυλιάζοντας τὸ ἱερὸν χαρῖσμα τῆς πραγματικῆς λευτερίας, νοιώθουνε βαθιὰ τὸν ἑαυτὸν τους καὶ κοιτάζονε ν' ἀληθύνουνε μὲ τὴ δύναμίν τους τὴν πραγματικὴν τὸ φωτεινὸν τους ὄνειρον πὼς βλέπει πάντα πρὸς τὰ μπροστά!